



REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Sukoišanska broj 6., Split

PRIMIO
27. 03. 2017.
[Signature]
ODVJETNIK
MIRKO KOZINA
Gundulićeva 26, SPLIT

15. P- 375/16

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA NA TEMELJU PRIZNANJA

I
RJEŠENJE

TRGOVAČKI SUD U SPLITU, po sucu Ivi Bakaliću, uz sudjelovanje Darinke Nejašmić kao zapisničara, u pravnoj stvari tužitelja REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, zastupan po Županijskog državnog odvjetništva u Splitu, protiv tuženika MEPLING d.o.o. u stečaju Split, OIB: 49662391431, zastupan po osporvatelju SVETICE CENTAR d.o.o. Split, OIB: 57501053709, zastupan po punomoćniku Mirku Kozini, odvjetniku u Splitu, radi utvrđenja osporene tražbine, na ročištu održanom dana 14. ožujka 2017. godine u nazočnosti punomoćnika tužitelja Daria Jukića i punomoćnika tuženika,

presudio je

Utvrđuje se osnovana tražbina Republike Hrvatske Ministarstva financija, OIB: 18683136487 u stečajnom postupku koji se pred Trgovačkim sudom u Splitu vodi pod posl. brojem 14 St-1/09 u iznosu od 228.570,53 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda na temelju vjerodostojne isprave uvida u stanje računa poreznog obveznika za neplaćeni porez na promet nekretnina.

riješio je

1. U odnosu na povećani tužbeni zahtjev od 12.476.461,00 kn, tužba tužitelja se odbacuje.
2. Kao vrijednost predmeta spora utvrđuje se iznos od 50.000,00 kn.
3. Svaka stranka snosi svoje parnične troškove.

Obrazloženje:

Pred ovim sudom vodio se je parnični postupak između stranaka naznačenih u uvodu.

Tužitelj je dana 5. listopada 2010.g. podnio tužbu radi utvrđenja osporene tražbine od 228.570,53 kn kao tražbine drugog višeg isplatnog reda, a naknadno je podneskom od 5. srpnja 2011.g. uredio zahtjev na utvrđenje tražbine od 12.705.031,66 kn.

Tuženik se je u odgovoru na tužbu od 9.9.2011. očitovao na način da je priznao tužbeni zahtjev za utvrđenje osporene tražbine od 228.570,23 kn dok je u odnosu na prošireni tužbeni zahtjev predložio odbacivanje tužbe jer tužitelj nije u zakonskom roku podnio tužbu za utvrđenje osporene tražbine za taj naknadno prošireni iznos.

U dosadašnjem tijeku postupka tužitelj je već u podnesku od 5. listopada 2011.g. ukazao da je sukladno sudskoj praksi uiskazanoj u presudi Vrhovnog suda RH broj Revt-50/06 od 8. travnja 2010.g. očito pogrešno upućen u parnicu jer za onaj dio tužbenog zahtjeva za kojeg je podneskom od 5. srpnja 2011.g. uredio tužbeni zahtjev, tužitelj posjeduje ovršnu ispravu te je u parnicu povodom osporavanja trebao biti upućen tuženik, jer kod pogrešne pravne upute vjerovnik, ovdje tužitelj ne može steći pravo na sudsku zaštitu jer bi to bio protivno učincima pravomoćne odluke koju posjeduje tužitelj i temeljem koje je prijavio dio tražbine u stečajnom postupku.

U nastavku postupka sud je na ročištu od 1. prosinca 2011.g. zaključio raspravljanje i tužbu tužitelja odbacio u cijelosti zanemarujući pritom da je tuženik iskazao priznanje za dio tužbenog zahtjeva.

Povodom izjavljene žalbe tužitelja upravo na tragu prethodnog navoda, VTS RH je ukinuo predmetnu odluku i ukazao kako je u ponovnom postupku potrebno raspraviti pravodobnost tužbe u kontekstu rješenja o priznatim i osporenim tražbinama u stečajnom postupku.

Potom, tužitelj podneskom od 9. Lipnja 2016.g. ponovno ukazuje na pogrešnu pravnu uputu iz stečajnog postupka kojom je upućen u parnicu i za dio tražbine za koju posjeduje ovršnu ispravu te je sukladno tome uredio zahtjev na utvrđenje osporene tražbine od 228.570,53 kn kao tražbine drugog višeg isplatnog reda.

Očitujući se na navode tužitelja, tuženik je u podnesku od 13. ožujka 2017.g. iskazao kako se je upustio u raspravljanje u odnosu na prvotno postavljenu, a potom i prošireni tužbeni zahtjev te je ponovio svoj prijedlog da se u odnosu na prošireni zahtjev tužba odbaci.

Na ročištu od 14. ožujka 2017.g. sud je dopustio uređenje zahtjeva na utvrđenje osporene tražbine od 228.570,53 kn sukladno čl.190. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 35/13, dalje: ZPP).

Potom, sud je odbacio tužbu za naknadno povećani zahtjev od 12.476.461,00 kn jer tužitelj nije niti smio biti upućen u parnicu za navedeni iznos.

Bez obzira na pravodobnost tako proširenog zahtjeva koji je zasigurno izvan propisanog roka za podnošenje tužbe u odnosu na osporene tražbine, sud napominje da zbog pogrešne pravne upute iz stečajnog postupka koja je protivna čl.178. st.3. Stečajnog

zakona (Narodne novine br. 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 187/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12, 45/13), tužitelj kao vjerovnik nije niti mogao steći pravo na sudsku zaštitu jer bi to bilo protivno učincima pravomoćnosti iz ovršne isprave, a parnični sud je vezan s pravomoćnosti upravnih ili sudskih akata što ima za posljedicu odbacivanje tužbe sukladno čl. 288. ZPP-a, radi čega je odlučeno u izreci rješenja pod točkom 1.

Potom, uvažavajući da je tuženik još u odgovoru na tužbu, a potom i u očitovanjima tijekom postupka priznao preostali iznos tužbenog zahtjeva, sud je u odnosu na uređeni tužbeni zahtjev tužitelja sukladno čl. 331. ZPP-a donio presudu na temelju priznanja kako je to presuđeno u izreci presude.

Nakon prethodno donesenih odluka preostalo je odlučiti o troškovima postupka.

Uvažavajući činjenicu da u dosadašnjem tijeku parničnog postupka nije utvrđena vrijednost predmeta spora, sud je u izreci rješenja pod točkom 2. sukladno čl. 40. st. 5. ZPP-a riješio da se u tom slučaju ima smatrati kako vrijednost predmeta spora iznosi 50.000,00 kn.

Sukladno tom utvrđenju, sud je potom odlučio o troškovima parničnog postupka i u izreci rješenja pod točkom 3. temeljem čl. 154. St. 2. u sveti s člankom 155. ZPP-a odlučio da svaka parnična stranka snosi svoje parnične troškove sve iz slijedećih razloga.

Pregledom tijeka parničnog postupka razvidno je da je tužitelj prvotno podnio tužbu za utvrđenje osporene tražbine za iznos od 228.570,23 kn, a potom je prije dostave tužbe na odgovor povećao tužbu na utvrđenje za daljnji iznos od 12.476.461,00 kn.

Tuženik je u odnosu na postavljeni i prošireni zahtjev u odgovoru na tužbu prvotno postavljeni zahtjev priznao, a za prošireni zahtjev je predložio odbacivanje tužbe.

Nadalje, iz očitovanja tužitelja od 5. listopada 2011.g. može se nedvojbeno zaključiti da i sam tužitelj pozivajući se na sudsku praksu ukazuje na pogrešnu uputu iz stečajnog postupka, a time i nepotrebnost proširenog tužbenog zahtjeva.

Time je po ocjeni suda tužitelj sadržajno odustao od naknadnog proširenja tužbe na utvrđenje osporene tražbine za daljnji iznos od 12.476.461,00 kn.

Sve ono što se je događalo nakon toga u ovom parničnom postupku, po ocjeni suda predstavljalo je nepotrebnij tijekom parničnog postupka i ponavljanje stavova koje nije bilo usmjereno na pravilno rješavanje ovog predmeta.

Dakle, kod zakonske odredbe iz čl. 155. ZPP-a, kojom je propisano da se prigodom određivanja troškova postupka mora uzeti u obzir samo one troškove koji su bili potrebni radi vođenja parnice, sud zaključno utvrđuje da je tužitelj osnovano i u roku podnio tužbu za utvrđenje osporene tražbine od 228.570,53 kn, a potom nepotrebno povećao tužbeni zahtjev za daljnji iznos, na što je tuženik još u odgovoru na tužbu odgovorio priznanjem prvotno postavljenog tužbenog zahtjeva i (pravilno) prijedlogom za odbacivanje naknadno povećanog zahtjeva.

Time su po ocjeni suda u potpunosti iskazani stavovi stranaka, a sve nakon toga bilo je nepotrebno ponavljanje na što se naknadno nastavila i pogrešna sudska odluka koja je sankcionirana od strane višeg suda.

Nadalje, uvažavajući da je tuženik odmah u odgovoru na tužbu priznao prvotno postavljeni zahtjev, logično se nameće zaključak da je prethodno osporavanje te tražbine u stečajnom postupku bila zloraba procesnih ovlaštenja.

Kod takvog stanja raspravnog gradiva te očitovanja stranaka i njihovih poduzetih parničnih radnji, sud sukladno uspjehu u sporu zaključuje kako je odluka da svaka stranka snosi svoje parnične troškove potpuno u skladu s čl. 155. u svezi sa čl. 154. St.2. ZPP-a, kako je to riješeno u izreci rješenja pod točkom 3.

U Splitu, 14. ožujka 2017.g.

SUDAC:

Ivo Bakalić v. r.
Za točnost otpravka –
ovlašteni službenik
Darinka Nejašmić

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude i rješenja može se izjaviti žalba u roku od 8 dana od dana pisanog otpravka. Žalba se podnosi u tri primjerka putem ovog suda za Visoki trgovački sud RH u Zagrebu. Presuda na temelju priznanja može se pobijati samo zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st.2. ZPP ili zbog toga što je izjava o priznanju dana u bitnoj zabludi ili pod utjecajem prisile ili prevare.

DNA:

- zz tužitelju
- pun. tuženiku
- u spis